

[Sigsgaard.]

nomisk vanskelig situation først og fremmest at gribe ind over for lønningerne, trods det at den selvfølgelig har været klar over, at indkomstforskellene var for store, og at de var voksende. Havde den tidligere regering ikke valgt den vej, så var det blevet væsentligt sværere for den nuværende regering at forgribe sig ret så ensidigt på de mindre indtægter, og derfor har finansministeren måske allermest at sige socialdemokratiet tak for.

Socialdemokratiets og socialistisk folkepartis ordførere har gentagne gange harceleret over, at regeringen fører stort set den samme økonomiske politik, som den tidligere regering førte, og samtidig kritiserer de altså denne økonomiske politik. Jeg har jo også bemærket den påfaldende overensstemmelse på adskillige punkter mellem politikken før valget og nu; men har det slet ikke strejft socialdemokratiet og SF, at den kunne skyldes, at den tidligere regerings politik har været borgerligt præget, at dens økonomiske politik har været en traditionel borgerlig økonomisk politik. Hvis det forholder sig sådan — og det synes jeg altså, det gør — så er det naturligvis svært for den nye borgerlige regering at føre en helt ny økonomisk politik. Jeg tror, det er helt rigtigt, som det er slået fast her, at egentlig var de borgerlige partier ikke modstandere af de fleste af den socialdemokratiske regerings økonomiske initiativer og forslag. Det, der er sket, er, at vi nu har en borgerlig regering til at administrere den borgerlige økonomiske politik, der allerede blev ført før valget.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Ja, jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg har dog et par korte bemærkninger til et par af ordførerne.

Må jeg allerførst sige til hr. Aksel Larsen, at det var ikke uden interesse, jeg lyttede til hans regnestykke omkring momsens, hvor han fandt ud af, at den 2½ pct.s forhøjelse, vi nu laver, det er en fordobling af momsens. Så tror jeg, det ærede medlem vil give mig ret i, at det kan være på sin plads at fremsætte den bemærkning, at det må da være en dygtig regering, der kan få lige så meget ud af 2½ pct., som andre kan få ud af 10.

Må jeg så sige til hr. J. O. Krag, at jeg er ked af, at hr. J. O. Krag havde fået den opfattelse, at jeg ikke kunne lide kritik. Jeg synes, det er en oppositions opgave at udøve kritik. Der er jo i et parlamentarisk system en naturlig opgavefordeling, og man skal være kritisk. Men det, som jeg sagde til hr. J. O. Krag, det var, at han havde jo faktisk anvendt den samme fremgangsmåde, som jeg anvendte, da jeg på regeringens vegne redegjorde over for erhvervslivets organisationer og arbejdsmarkedets parter i en ikke parallel situation, men dog en situation, som mindede meget om den, og når hr. J. O. Krag nu siger, at det var jo først og fremmest et tilbud til tjenestemændene om forhandling, så vil jeg gerne sige, at jeg har set efter endnu en gang, hvad det var, det indeholdt, og der var i hvert fald tre væsentlige ting, det indeholdt, hvoraf hr. J. O. Krag kun nævnte de to. Der var en opfordring til arbejdsmarkedets parter i hr. J. O. Krags oplæg, der var et tilbud til tjenestemændene om forhandling, og der var et tilsagn om forhandling med landbruget, og vi kan jo være enige om, at det var nøjagtig det samme, jeg gjorde. Jeg rettede en opfordring til arbejdsmarkedets parter, jeg gav et tilbud til tjenestemændene om forhandling, og jeg forudsagde, at der kom forhandlinger med landbruget.

Så siger man, at når vi gør det, bør vi sige til arbejdsmarkedets parter, hvad vi ønsker, de skal gøre. Nu er det jo sådan, at både hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup er medlemmer af LOs forretningsudvalg, så jeg går ud fra, at de ved, at det er netop, hvad vi har gjort. Og så skal man — siger hr. J. O. Krag — gøre op, hvad lønmodtagerne ville opnå, hvis det, vi opfordrede dem til, skete, og vi skulle oplyse om, hvad der ville indtræffe, hvis det ikke skete. Det var igen, hvad vi gjorde.

Og så må jeg lige sige, selv om jeg ikke ønsker at optage nogen ny drøftelse af forhandlingerne omkring devalueringen og de forslag, den daværende regering lagde frem, at det er nu min opfattelse, at det ikke lå sådan, at vi kunne få en forhandling om de svagheder, vi påpegede både over for de rent konkrete forslag og over for den almindelige politiske situation, der forelå med visse forhandlinger, som vi andre ikke